

ΝΤΙΝΟΣ ΠΥΡΓΙΩΤΗΣ

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΙΛΟΓΙΑ

Β΄ ΕΚΔΟΣΗ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

- **ΑΠ' ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΝΑΥΑΓΟΥ**
- **ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ**
- **ΜΕΤΑ ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ...**
- **ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ**

ΑΘΗΝΑ 2016

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠ' ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΝΑΥΑΓΟΥ

Θάλασσα	7
Μη γελαστείς	8
Κύκλος στον ουρανό	9
Εις μνήμην...	10
Στα νότια της πόλης	11
Αναμονή	12
Νεκρή πολιτεία	13
Συμφωνία της Αναστάσεως	14
Αυτά που άλλοι αναζητούν	15
Συνάντηση	16
Η φωτογραφία	17
Άσυλο	18
Υπερβάσεις	19
Στην Πόλη του Ήλιου	20
Φεύγοντας	21
Αντιθέσεις	22
Ιδανικά	23
Αποστάσεις	24
Χειμώνας	25
Αποδόμηση	26
Ναυαγός	27

ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ταυτότητα	31
Αλλού...	32
Αποκάλυψη	33
Παράδεισος	34
Εξοχή	35

Αυτοκίνητο	36
Είδωλο	37
Μάτια	38
Αποτύπωμα	39
Parking	40

ΜΕΤΑ ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ...

Κατά λάθος...	43
Κουβαδάκι	44
Αποχαιρετώντας το καλοκαίρι	45
Πόλη φαντασμάτων	46
Ευτελούς αξίας...	47
Θετική σκέψη	48
Υπέρβαση του Εγώ	49
Φωτισμένος	50
Ευγνωμοσύνη	51
Εντός των τειχών	52
Χαμένες Πατρίδες...	53
Κατεβαίνοντας...	54
Αποχαιρετώντας τα περιστέρια...	55
Αθέατα σύννεφα...	56
Τηλεφωνητής...	57

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

Θαλασσογραφία 1	61
Θαλασσογραφία 2	62
Έρωτας - Σίσυφος	63
Δόξης εγκώμιον	64

ΑΠ' ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΝΑΥΑΓΟΥ

*(Σ' αυτούς που δεν πετούν το μήνυμα
κρατώντας το μπουκάλι...)*

Θάλασσα

(Απ' το ημερολόγιο μιας μικρής ποιήτριας. Αντί προλόγου...)

Καθώς ξαγνάντευα το πέλαγο
γλυκά το κύμα απόθεσε στα πόδια μου
ένα μπουκάλι.
Ήταν προσεχτικά κλεισμένο
να προστατεύει απ' το νερό
ένα μικρό σημείωμα.
Έμοιαζε από ναυαγό σε κάποιο ερημονήσι.
Μ' αυτή τους τη δροσιά την ακατέργαστη
σα λόγια νεαρής ποιήτριας μου φάνηκαν:

*«Τώρα, εσύ που το κρατάς
τι σκέφτομαι θ' αναρωτιέσαι
μόνη εδώ στην έρημη ακρογιαλιά
καθώς κοιτώ το πέλαγο.
Όμως, σκέψεις κι αν κάνω
αυτές σκορπίζονται και φεύγουνε μακριά
ίσα μ' εκεί που φτάνει η θάλασσα...
Και την απέναντι στεριά σα βλέπω
μη με ρωτάς στ' αλήθεια να σου πω
αν κείνη την ακτή ή αυτήν εδώ
πιότερο νοσταλγώ!»*

Έβαλα μέσα πάλι το σημείωμα,
το σφράγισα προσεχτικά
και το 'ριξα ξανά στη θάλασσα.
*«Με πήρε η ώρα και ξεχάστηκα
να στείλω τα δικά μου...»*
σκεφτόμουν καθώς έψαχνα να βρω
ένα μπουκάλι...

Δεκέμβριος 2006

Μη γελαστείς

(Σ' εκείνους που θαρρούν ότι τις ξέρουν...)

Μη γελαστείς από το κόκκινο
σαν του τριαντάφυλλου το χρώμα.
Κι αυτές οι λέξεις που δειλά
βγαίνουν από το στόμα
ας μη σε ξεγελάσουν.

Σαν ψάχνοντας πατημασιές δε βρεις
στου δάσους του κρυφού το φρέσκο χώμα,
κουτέ μου πρωτοπόρε, μη γελαστείς!
Κάποια βροχή τις σκέπασε. Μ' ακόμα
θαμμένες βρίσκονται κάτω απ' τη γη.
Ποτέ δε θα περάσουν...

Άνοιξη 1978

Κύκλος στον ουρανό

(Σ' αυτούς που δεν πιστεύουν μόνο ό,τι φαίνεται...)

Σκοτάδι έπεσε στην πλατεία της φυλακής,
κάπου στα βορειοδυτικά παράλια.
Δεν το συνηθίζω, μα κάτι μ' έκανε
να κοιτάξω στον ουρανό.
Κι ήταν ένας κύκλος πελώριος
σα φωτοστέφανο
στο κέντρο ακριβώς του θόλου.

Μαζεύτηκαν κι άλλοι στην πλατεία
- ειδήμονες κι αυτοί -
κι όλοι μαζί μια εξήγηση ζητούσαμε
γι' αυτό το θαύμα που έχασκε
πάνω απ' τα κεφάλια μας.
Κάποιοι λέγαν για διάθλαση,
άλλοι για οπτική απάτη...

Το προσκλητήριο το βραδινό
μας διάκοψε τους στοχασμούς.
Συναχθήκαμε στο υπόστεγο
να καταμετρηθούμε.
Μετά τη διάλυση, βιαστικά
κινήσαμε για την πλατεία.
Με μάτια ανυπόμονα
κοιτάξαμε στον ουρανό.
Κι εκεί, πελώριο
ήταν στο κέντρο ένα σύννεφο
στη θέση του κύκλου
που ίσως να μην υπήρξε ποτέ...

Μάρτιος 1990

Εις μνήμην...

(Σ' αυτούς που συνήθισαν...)

Βυθίζεσαι και πάλι
στο πέλαγος της θύμησης...
Γοργά που τρέχει η σκέψη!
Σαν ξωτικά γυρνούν οι εικόνες
μες στο νου, σε βασανίζουνε
με χρώματα, με μυρουδιές, μ' ακούσματα
και γεύσεις ασυνταίριαστες...

Και πάλι τι γοργά
- θαρρείς και ήταν φαντασία -
που χάνεται η θύμηση!
Μα πίσω θα ξανάρθει
δύο κύματα μικρά να ξεσηκώσει
στο τέλμα τούτο της προσαρμογής,
εκεί που ζεις...

Απρίλιος 1990

Στα νότια της πόλης

(Σ' αυτούς που ένιωσαν την απώλεια...)

Το βουητό του τραίνου από μακριά
νωρίς με ξύπνησε.
Και σα να κοιμηθώ ξανά δε μπόρεσα
τους δρόμους πάλι πήρα
στα νότια που οδηγούν της πόλης.

Κάποια στιγμή, απρόσκλητο
του πρωινού τ' αγιάζι
εικόνες ξεχασμένες πίσω έφερε.
Μορφές χαμένες
που ξάφνου αναστήθηκαν
έστεκαν μπρος μου,
μαζί μου να τις πάρω με ικέτευαν
με λόγια πλάνα,
με δόλιες υποσχέσεις...

Έκαμα να ενδώσω, μα δεν πρόλαβα!
Το βουητό του τραίνου εκεί κοντά
τις ψευδαισθήσεις διάλυσε...

Απρίλιος 1990

Αναμονή

(Σ' αυτούς που πάντα περιμένουν...)

Την πιο πολλή ζωή θαρρώ πως πέρασα
τον ταχυδρόμο καρτερώντας.
Κι όταν ερχόταν πια δεν τον περίμενα.
Το γράμμα ήταν παλιό,
τα νέα γνωστά ή κι αδιάφορα.
Έλεγα, «ίσως αύριο...».

Και της αναμονής ο μάταιος ο κύκλος
πάλι αρχίζει,
μ' αναμονή ξανά για να τελειώσει...

Μάιος 1990

Νεκρή πολιτεία

(Σε όλ' αυτά που αφήσαμε...)

Του σούρουπου τ' αγέρι
γλυκά που χάιδεψε
της λίμνης τις κορφές!
Κι ο ήλιος που απόμεικε
εσβήστηκε κι αυτός
κάτω απ' το πρώτο κύμα.
Πέρα μακριά, δειλά
τα φώτ' ανάψανε
στην πολιτεία...

Ήταν σιωπή,
ως και του λόφου η πνοή εσίγασε.
Μόνο δυο νυχτοπούλια
απομείναν να θρηνούν
ανάμεσα στις φυλλωσιές,
κι αυτά βουβά θαρρείς...

Μια τέτοια νύχτα,
αποδιωγμένη από καιρό
εκεί ταξίδεψε ξανά η σκέψη.
Κι όλο το βράδυ
σε μονοπάτια γνώριμα
ενθύμια εγύρευε παλιά.

Μα αυτά χαμένα τώρα βρίσκονταν
στης πολιτείας τα στοιχειωμένα
μέσα τα χαλάσματα...

Κι η νύχτα πέρασε γοργά
κι η μνήμη με τις πρέπουσες
δεν πρόκαμε τιμές
να θάψει τους νεκρούς της...

Μάιος 1990

Συμφωνία της Αναστάσεως

(Στον *Gustav Mahler*)

Δοκίμασες ποτέ σου να πετάξεις;
Πίσω την άβυσσο που ζεις ν' αφήσεις
σα μια μικρή, ασήμαντη κουκκίδα
στης απεραντοσύνης μπρος
το άγριο μεγαλείο;

Κοίτα, σε καρτερούν τ' αγριοπούλια!
Συνοδοιπόρους άλλους μην προσμένεις,
είσαι μόνος...
Και σα νυχτώσει
φτερά στο νου και στην καρδιά σου βάλε
και στο γραμμόφωνο να παίζει
της φοβερής της Συμφωνίας το φινάλε.
Και μες στους ήχους απογειώσου!

Φεβρουάριος 1993

Αυτά που άλλοι αναζητούν

(Σ' αυτούς που δεν παρέσυρε το ρεύμα...)

Αυτά που άλλοι αναζητούν
εσύ μην ψάχνεις.
Δεν κρύβουν πρόκληση καμιά
κι η γοητεία από καιρό
είναι χαμένη...

Δικές σου αλήθειες δε μπορείς
στο πλήθος νά βρεις.
Σε κάποια μακρινή γωνιά
γνώση καθάρια κι ομορφιά
σε περιμένει!

Φεβρουάριος 1993

Συνάντηση

(Σ' αυτούς που δεν τόλμησαν...)

Βράδυ στο τέρμα της γραμμής
στην είσοδο της πόλης.
Μια τυπική συνάντηση...
Αναμονή μες στο χιονιά
κι ύστερ' αμήχανες ματιές
κι αθώα φιλοφρονήματα,
τηρώντας τα προσχήματα...

Στο τζάκι κοσμικής γωνιάς
ζητώντας θαλπωρή
με περιποίηση φιλική
και συζητήσεις για πνευματικά
και συναφή ζητήματα,
τηρώντας τα προσχήματα...

Και ξάφνου η καταστροφή!
Ένα μικρό ξεθάρρεμα
μύριες ξυπνάει ενοχές,
φόβους γεννάει κι αναστολές...

Κι η ιστορία τέλειωσε
χωρίς καλά ν' αρχίσει.
Μα πίσω της θ' αφήσει
ακόρεστα αισθήματα,
θυσία στα προσχήματα!

Φεβρουάριος 1993

Η φωτογραφία

(Σ' αυτούς που πλανήθηκαν...)

Πέρναγα πάντα απ' το δωμάτιο
κάθε φορά που ερχόμουνα,
τη φωτογραφία να δω
του κοριτσιού με το λουλούδι.
Στεκόμουν ώρα και την κοιτάζα
σαν προσπαθώντας να διαβάσω
κάποιο κρυμμένο μυστικό
πίσω απ' αυτή την αινιγματική
μελαγχολία...

Κάποτε δεν κρατήθηκα:
«Ποια είναι;» σε ρώτησα.
«Μια πονεμένη ιστορία...»
μου αποκρίθηκες
και πιο πολλά δε θέλησες να πεις.

Όμως, σε είχα αναγνωρίσει!
Ήτανε το πικρό χαμόγελο
πίσω απ' το λουλούδι
ίδιο με το δικό σου...

Μάρτιος 1993

Άσυλο

(Σ' αυτούς που τ' αγαπούν...)

Σε θυμάμαι πίσω απ' τα κάγκελα
μικρούλα μου
μες στο μοναχικό κελί σου.
Με μάτια λυπημένα
μαζί μου να σε πάρω με ικέτευες
μα δίχως να μιλάς.
Ήσουν αφρόντιστη, ίσως και άρρωστη.
Μα πιο πολύ, ήσουνα φοβισμένη
λες και τη μοίρα σου προαισθανόσουνα...
Τριγύρω σου μια μουσική απαλή
χαρούμενη ακουγότανε
σαν ειρωνεία θανάτου,
σαν πένθιμο εμβατήριο...

Κι ήτανε γκρίζο, σκοτεινό
το άσυλο των ζώων
σαν την ψυχή του ανθρώπου...

Μάρτιος 1993

Υπερβάσεις

(Σ' αυτούς που τολμούν ν' ανακαλύπτουν...)

Τον εαυτό σου αναζητάς
μες από μικρές, καθημερινές
υπερβάσεις...

Μες από σκοτεινές ματιές
που στάζουν αίμα
πάνω απ' της πόλης τα φώτα...

Μες απ' τους ήχους μυστικής καμπάνας
που αγκαλιάζουν πένθιμα την πόλη
σα νυχτώσει...

Μες από μύρια μικρά ξεθαρρέματα
καθένα τους θαρρείς που είναι
το πρώτο και το τελευταίο...

Μες από παιδικά παραμύθια
σε μονοπάτια ώριμα ειπωμένα
που οδηγούν σε γεύσεις πρωτόγνωρες...

Μες από όρκους και υποσχέσεις
με ειλικρίνεια που δόθηκαν
μα ξέρεις δε θα τηρηθούν...

Μες απ' το σπαραγμό
για ένα τέλος
κανείς που δεν τολμά να δώσει...

Μες απ' τη θέα τού αύριο
που όλο αδυνατίζει
πίσω από τις ψευδαισθήσεις τού σήμερα...

Ιούλιος 1993

Στην Πόλη του Ήλιου

(Σ' αυτούς που χάθηκαν μα ξαναβρέθηκαν...)

Στο χάρτη αναζητώ
την Πόλη του Ήλιου
κάπου μακριά (θαρρώ στην Αίγυπτο).
Λένε στον τόπο αυτό
δρόμους παράλληλους δε θά βρεις
αφού οι δρόμοι σαν ακτίνες ηλιακές
ξεχύνονται απ' τις αμέτρητες
τις κυκλικές πλατείες.

Λένε ακόμα πως, χρόνους πριν
η πόλη ξάφνου στοίχειωσε
από τα δάκρυα μιας μάγισσας μικρής
για ό,τι αγαπημένο είχε χάσει που θρηνούσε.

Οδηγημένος απ' το θρήνο αυτό
στο χάρτη τελικά ίσως βρω τον τόπο.
Μα εσύ τι θα 'σαι;
Μικρή κουκκίδα ενδεικτική
πλάι στις πόλης τ' όνομα;
Κάποια πλατεία απόκεντρη
ίσως κι ανώνυμη;
Ή θα 'σαι η πόλη ολόκληρη
που υπήρξε για να γεννηθείς εσύ
και χάθηκε μαζί σου;

Όμως, αν τύχει και σε βρω
και πίσω αυτά που έχασες σου δώσω
τότ' ίσως με τα μάγια σου
ξανά την πόλη ν' αναστήσεις!

Άνοιξη 1998

Φεύγοντας

(Σ' αυτούς που δεν τρομάζουν στον καθρέφτη...)

...Τώρα φεύγω σα φίλος.
Και παίρνω μαζί τ' αγάλματα
των δικών σου θεών,
αυτά που πεταμένα είχες στον κήπο.
Με ήσυχη συνείδηση πως δεν τα κλέβω
μα σ' απαλλάσσω απ' αυτά.

Και τούτο το φορτίο
που μάζωξα απ' τα σκουπίδια σου
είναι το πιο μεγάλο δώρο
που μου 'κανες ποτέ!

Καλοκαίρι 1998

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

(Για όσους δήθεν υπήρξαν...)

Κάποτε έμενες αλλού.
Και κάποιες νύχτες πρόβαλλες
γυρεύοντας μια ανάσα οξυγόνο,
κυνηγημένη απ' τη λογική
που μάταια σ' αναζητούσε...

Τότε κοντά σου εγώ γινόμουν
ήρωας μυθικός του σινεμά
πιο πάνω απ' τον κόσμο αυτό,
που η μικρή μου η καθημερινότητα
πια δε με χωρούσε!

Κάποτε τη ζωή μας
τόσο βολικά την κλείσαμε
μες στο κελί μιας φυλακής.
Και περιμέναμ' ένα σήμα,
κάποιο μήνυμα που σαν κλειδί
για λίγο θ' άνοιγε την πόρτα...

Τότε που τα ταξίδια μας
τα κάναμε στα όνειρα
χωρίς να διαφωνούμε
για το χρώμα των αποσκευών,
κι η βόλτα στην πλατεία
ήταν μια βόλτα ως το φεγγάρι!

Κάποτε οι αλήθειες μας
ανθούσαν στις σκιές.
Μέρες που διάβαιναν
σε εύγλωττη σιωπή,
λόγια που μόνο ήταν ματιές
δίχως φθαρμένες λέξεις, καθημερινές...

Τότε που μεθυσμένοι απ' τους καιρούς
την πιο ωραία ποίησή μας γράψαμε
για να μιλήσουμε γι' αυτά
που δε μπορούσανε αλλιώς να ειπωθούν...

Τώρα τι μ' έπιασε... Μα δεν ακούς;
Τόσες φορές σου το 'χω πει:
Πάρε αυτό το πράμα από κει,
θα μου χαράξεις το έπιπλο!

Δεκέμβριος 2006

Ιδανικά

(Γι' αυτούς που το 'βαλαν κάτω...)

Θυμάσαι, για επανάσταση
και άλλα ιδανικά μιλούσαμε
με γλώσσα δανεισμένη, ξύλινη...
Και ξενουχτούσαμε
σε καφενεία φτηνά
που πια δε θα υπάρχουν,
μ' έναν καφέ
που εδώ και ώρα κρύωσε
και την παρέα,
αντιδικώντας για όλ' αυτά
που δεν καταλαβαίναμε
αφού μας ξεπερνούσαν...
Κι επιχειρήματα ζητούσαμε
διαβάζοντας σα μανιακοί
βιβλία κακογραμμένα,
κακομεταφρασμένα...

Ήταν, θαρρώ, την εποχή
που ακόμα δε γνωρίζαμε καλά
τα ιδανικά μας
τόσο ιδανικά να ξεδιπλώνουμε
στου καθωσπρέπει μπαρ τον καναπέ,
εκεί που ανταμώνουμε ξανά
για «ένα ποτάκι»...

Δεκέμβριος 2006

Αποστάσεις

(Σ' εκείνους που με αξιοπρέπεια χάνουν...)

Ήτανε φανερό
πως κάπου ήθελες να πας
καθώς κοιτούσες τις απέναντι στεριές,
όμως σα να δυσκολευόσουν
ν' αποφασίσεις...

«Ποια να διαλέξω;»
κάποια στιγμή με ρώτησες.
«Εκείνη» σου αποκρίθηκα
«που είν' στα μάτια σου πιο μακρινή
κι ο πόνος της απόστασης
αβάσταχτος σου μοιάζει».

Κι ως σε κοιτούσα
τόσο μακριά φαινόσουν,
τόσο μακριά...

Ιανουάριος 2007

Χειμώνας

(Σ' αυτούς που μάταια ονειρεύτηκαν...)

Γρήγορα ο ήχος σβήστηκε
των τραγουδιών που μου 'στελνες
από τα κύματα,
μικρά, φθαρμένα σημειώματα
που πια δεν τα 'χω...

Γρήγορα γύρισ' ο καιρός...
Οι ανέμοι κόπασαν, και ο χειμώνας
- κείνα τα εμπνευσμένα λόγια
που σε μάγευε να πεις -
δεν είναι πια εδώ...
Οι λέξεις χάθηκαν στην πόλη της βουή,
γίναν κουβέντες καθημερινές
με δίχως νόημα, δεν τις ακούω...

Τους δρόμους τους παλιούς της θάλασσας
άσκοπα ψάχνω
να στέλνω αγκαλιές στο προσκεφάλι σου,
δε βρίσκει γέφυρες με τα νησιά
τα βράδια ο ίσκιος μου
για να σε συναντήσει.
Τις νύχτες μάταια
κάποιο κουδούνισμα γνωστό
να με ξυπνήσει περιμένω...

Ίσως και να 'ταν λάθος
που ξαναβρεθήκαμε!
Μου έλειψ' η απόσταση
που κάποτε κοντά μάς έφερνε,
μου έλειψαν οι μέρες
που τη μορφή σου τόσο ωραία και μακρινή
ζωγράφιζε ο άνεμος,
μου έλειψ' η φωνή σου
τη νύχτα να ζητάει να μείνω
κι ας μην είμ' εκεί...

Μου έλειψ' ο χειμώνας που
για λίγο κάποτε μας ζέστανε...

Ιανουάριος 2007

Αποδόμηση

(Στους ποιητές που σκόπιμα γελάστηκαν...)

Δεν ήταν οι στιγμές μαζί σου μαγικές,
ήταν η ανάγκη μου
για ποίηση καλύτερη να γράψω
που τόσο ωραία σ' έκανε να φαίνεσαι.

Και τώρα που το ποίημα τέλειωσε
πίσω να πας μπορείς
σ' αυτή τη γνώριμη
ασημαντότητά σου...

Ιανουάριος 2007

Ναυαγός

(Αντί επιλόγου...)

Σα ναυαγός σ' ερημονήσι
μπουκάλια με μηνύματα
στη θάλασσα πετάει.
Ίσως τα βρούνε κάποιιοι
ή κι ίσως να χαθούν.

Μα την ψυχή του, μια φορά
ο ποιητής την άδειασε
μέσα σ' αυτούς τους στίχους...

Πάντοτε...

**ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ
ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ**

Ταυτότητα

Ρωτάς ποιος είμαι...
Δεν είμαι!
Μορφή δεν έχω
ούτε ταυτότητα.
Αν θέλεις
μπορώ να πάρω τις μορφές
όλων αυτών που πέρασαν
αλλά δε λησμονήθηκαν.
Είμαι καλός σ' αυτό!
Στο τέλος όπως πάντα
θα γίνω ο αξιολάτρευτος «κανένας»
που δε διεκδικεί υπόσταση
μες στη συνείδησή σου.
Ως τη στιγμή που η νοσταλγία
θα σ' ωθήσει πάλι
ένα βαρκάρι να ζητήσεις
γενναίο μα κι επιδέξιο,
για λίγο απ' τον Άδη
να κλέψει τις σκιές...

Αύγουστος 2007

Αλλού...

Μη με κοιτάζεις
και μη ζητάς να γελαστείς
γιατ' είναι μάταιο!
Αυτό που αναζητάς δεν είν' εδώ,
το πήρ' ο χρόνος
κι έγινε φως θαμπό
που αργοσβήνει
μέσα στον κουρασμένο νου.
Και η μορφή που χάνεται
παίρνει μαζί θαρρείς
και την ταυτότητά σου...

Μου λες πως ένιωσες πολλά.
Μη νιώθεις χρέος:
ξέρω καλά,
εγώ δεν ήμουνα εκεί!
Ήταν μονάχα μια σκιά
που στοίχειωσε ξανά στο νου
και γύρεψε να βγει στο φως
για μια στιγμή,
κλέβοντας τη μορφή μου...

Αύγουστος 2007

Αποκάλυψη

Ξέρω, πρώτη φορά που έτσι νιώθεις!
Ως τώρα η ζωή σου έν' απέραντο κενό
διανθισμένο με φροντίδες ανιαρές
και τετριμμένα «πρέπει».
Α, ναι, η μόνη γεύση ευτυχίας
ήταν τα παιδιά...

Και ξάφνου
απ' της ανυπαρξίας τα βάθη
ανέτειλε ο ήλιος και σε φώτισε!
Κι είδες εσένα
όπως ποτέ δε γνώρισες,
και είπες λόγια
που ποτέ δεν είπες,
λευτερωμένη απ' τη λογική
από γεννησιμιού που σ' έπνιγε...

Και όλ' αυτά
χάρη σε τούτη τη μοναδική,
υπέροχη αφέλεια
που ανατριχιάζει υπερήφανα
στο πλαϊνό το μαξιλάρι!

Αύγουστος 2007

Παράδεισος

Δε λέω,
γλυκός είναι ο πόνος
να βασιλεύεις στον Παράδεισο
τώρα που φύγαν οι θεοί.
Και οι πατημασιές που αφήκαν
- βαριές και ανεξίτηλες -
το πιο καλό αντίδοτο
στη ματαιοδοξία σου...

Έρθε λοιπόν η ώρα σου
ευγενικέ κι αόρατε φιλόσοφε:
Μ' αυτά τα μισοφαγωμένα μήλα
την τέχνη σου όλη βάλε
και της ψυχής σου τη γλυκύτητα
να φτιάξεις μια υπέροχη κομπόστα!

Αύγουστος 2007

Εξοχή

Χαίρομαι τόσο που σ' ωφέλησε η εξοχή!
Αυτό το βλέμμα ευγνωμοσύνης
βάλσαμο είναι
στην κουρασμένη από μοναξιά ψυχή...
Ναι, σε πιστεύω,
τώρα αλλαγμένη γύρισες
κι όλα θα φτιάξουνε, θα δω!
Ένα μικρό ταξίδι αυτογνωσίας
ήταν απαραίτητο
μακριά από φροντίδες καθημερινές...

Τα παιδιά; Ήταν καλά.
Μια ευκαιρία για λίγο χρόνο και μαζί μου.
Πήγαμε και στη θάλασσα.
Α, και στο θερινό το σινεμά!
Για τους κουμπάρους μη στενοχωριέσαι
δε σε παρεξήγησαν.
Τους είπα για τη φίλη την παλιά
που σ' επισκέφθηκε εκεί
κι έτσι δεν πρόλαβες...

Να πάλι το τηλέφωνο!
Μην το σηκώνεις,
να δεις που φάρσα είναι.
Συνέχεια το κλείνουν...

Αύγουστος 2007

Αυτοκίνητο

Μου πήρε λίγη ώρα
μα στο ετοιμάσα.
Δεν ήταν τίποτα,
μονάχα κάπως κόλλαγε το γκάζι.
Συγνώμη αν καθυστέρησα,
σε βλέπω ανήσυχη και νευρική.
Ελπίζω η φίλη σου
- πώς μου την είπες; -
να μην κακιώσει που άργησες.

Αυτό το άρωμα...
Καινούργιο είναι;

Αύγουστος 2007

Είδωλο

Ξέρω καλά, δεν είμ' εγώ,
είναι το είδωλό σου μες στα μάτια μου
που σε τρελαίνει.
Μα σαν ο χρόνος τον θαμπώσει,
μες απ' τα χέρια από «λάθος»
θα σου φύγει ο καθρέφτης.
Και σε καινούργιες θάλασσες
για ψεύτικη αντανάκλαση
και πάλι θα ζητήσεις
της μορφής σου...

Αύγουστος 2007

Μάτια

Το βλέμμα σου είν' άδειο
εδώ στην ερημιά,
πιο άδειο κι απ' το στερεμένο
το πηγάδι!
Σα να μη βλέπεις πια...
Ίσως γιατί σου λείπουνε
τα ξένα μάτια.
Αυτά που σε κοιτούσαν
και σου 'διναν ταυτότητα.
Κι αυτά που όλο κρυφόβλεπαν
το κάθε που σου ανήκε
και σ' έπειθαν, ανόητη
κι εσύ πως το ποθείς!

Σεπτέμβριος 2007

Αποτύπωμα

Δε μπόρεσε η σκόνη να σβήσει το αποτύπωμα.
Ούτε κι ο χρόνος που κυλάει αμείλικτα
δε θα την πάρει από το νου
ακόμα και φευγάτη πια από καιρό που θα 'ναι...

Αυτή η θέση που έπιανε
(πόσο ασήμαντη φαινόταν πριν!)
σα φύγει πια θαρρώ ποτέ δε θα γεμίσει.
Μα κι αν αλλιώς συμβεί
για μένα θα 'ναι αδειανή...

Η προσδοκία η πρωινή μήπως συμπέσει η ώρα...
Το χτυποκάρδι του μεσημεριού
για ένα απρόσμενο, τυχαίο συναπάντημα...
Ένα χαμόγελο που κάνει ξαφνικά
μια μέρα ανούσια να μοιάζει με γιορτή...

Σ' ευχαριστώ για την ψευδαίσθηση της προσμονής
που άθελά σου τόσο απλόχερα μου χάρισες!
Σ' ευχαριστώ γιατί μου θύμισες
πώς είναι να ονειρεύομαι χωρίς να κοιμηθώ!
Σ' ευχαριστώ τη σκόνη που δε σκούπισες
μαζί και το περίγραμμά μου εξαφανίζοντας,
το μόνο πράγμα που ποτέ σε άφησα να δεις...

Οκτώβριος 2008

Parking

Η θέση σου ήταν άδεια.
Κι όμως δεν κοντοστάθηκα όπως παλιά
για υποψία να ανασάνω απ' τ' άρωμά σου.
Ν' αναρριγήσω από τη σκέψη πως
εκεί που στέκομαι
λίγο πιο πριν για μια στιγμή εσύ στάθηκες.
Έτσι που άμα το χρόνο συρρικνώνουμε
εσύ κι εγώ θα 'μασταν ένα!

Θεά δεν ήσουν τελικά.
Και ό,τι λάτρεψα εσύ δεν ήσουν
(το πρόσωπό σου καν δεν είχα καλοδεί...).
Μία ψευδαίσθηση για λίγο που με γέλασε,
αυτή ήταν που λάτρεψα!
Γι' αυτό μην ψάχνεις για το χέρι
που άφησε εκείνο το αποτύπωμα,
είναι μάταιο.

Μόνο σ' ευχαριστώ που απλά εκεί βρέθηκες,
καρδιές για να χαράζω και κρυφά συνθήματα
πάνω στο σκονισμένο σου τ' αμάξι...

Απρίλιος 2009

ΜΕΤΑ ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ...

Κατά λάθος...

Σαδιστικά, ανελέητα
ο Brahms σφυροκοπάει τις αισθήσεις!
Λες και με δόλο βάλθηκε να ξετρυπώσει
μία παλιά, μια ξεχασμένη απόδειξη
που αν έβγαινε στο φως
θα σ' έκανε να ντρέπεσαι:
πως κάποτε ήσουν κι εσύ
ανάμεσα στους τιποτένιους, τους περιφρονημένους
που ειρωνικά λέγονταν «άνθρωποι»!
Κάποτε που μπορούσες χωρίς φόβο να δακρύζεις
σ' ένα κρεσέντο απελπισμένο της ορχήστρας,
ν' αναριγάς όταν τρεμόπαιζαν οι βιόλες και τα τσέλα
στην εκπνοή ενός θλιμμένου *adagio*
(«τέτοιες αδυναμίες ανεπίτρεπτες
είναι που θα σε καταστρέψουν»
σου 'λεγαν πάντα, και σωστά, ώσπου
το μάθημά σου πια στο μάθανε καλά...).

Τι προδοσία απ' την τέχνη αυτή που λάτρεψες!
Γι' αυτό σου λέω, σταμάτα τον το δίσκο...
Να, κοίτα στον τοίχο το ρολόι, πάει τέσσερις,
σε λίγο πρέπει και ν' ανοίξεις το γραφείο.
Κι αυτοί που θάρθουν θέλουν να σε δούνε δυνατό
κατά πώς λέει κι η διαφήμιση: «εμπιστοσύνη!».

Όσο γι' αυτό το δίσκο που από λάθος σου 'δωσαν
σίγουρα θα τον θέλουν πίσω.
Αύριο πρωί ζήτη εκείνον που χρειάζεσαι
με τα αρχεία για τους ισολογισμούς...

Ιούλιος 2010

Κουβαδάκι

Εντάξει, ό,τι πεις εσύ!
Είμαι ο Πήτερ Παν ποτέ που δε μεγάλωσε...
Δεν είμαι αρκούντως τολμηρός
σαν είναι ν' αναλάβω ευθύνες...
Άφησα την πρωτοβουλία στο συνάδελφο
και πήρε την προαγωγή...
Φοβήθηκα να πάρω δάνειο για διακοπές
ενώ, για δες ο γείτονας...
Δεν υπερθεματίζω σε μαγκιές σαν οδηγώ
ακόμα κι αν χυδαία προκαλούμαι...
Το μόνο γιατρικό που μου χρειάζεται
είναι να πάω να κλαψουρίσω στη μαμά μου...
Κι άμα τολμήσω να αρθρώσω άποψη που διαφωνεί
η λύση πάντα απλή:
το κουβαδάκι μου και σ' άλλη παραλία!

Γι' αυτή σου την πολύτιμη την τελευταία συμβουλή
σκληρή μου φεμινίστρια, σ' ευχαριστώ!
Μια άλλη παραλία ανακάλυψα
που εκεί πια δε φοβάμαι να φοβάμαι...
Για σένα μόνο ανησυχώ:
Άνθρωποι ψεύτες, φθονεροί
λένε τα βράδια πως γυρνάς τις γειτονιές
με κλάματα κι ολοφυρμούς γυρεύοντας συμπόνια
για κάποιον άκαρδο που αναίτια δήθεν σ' άφησε.
Κι αναρωτιέμαι εσύ, τόσο περήφανη
τέτοιες χυδαίες συκοφαντίες πώς ανέχεσαι!
Όμως, ξέρω καλά: απαξιώνεις...

Ιούλιος 2010

Αποχαιρετώντας το καλοκαίρι

Τους πύργους έσβησε το κύμα
που είχαν χτίσει τα παιδιά,
κρύφτηκε απρόθυμα
το τελευταίο κομμάτι ουρανού
μες στο θολό που απόμεινε το γκρι...

Εκεί που κάποτ' αγναντεύαμε τα δειλινά
στερέψαν από βλέμματα τα πέλαγα,
μείνανε μάτια να καρτερούν
καράβια που δε θάρθουνε ποτέ...

Έλαμπαν διάφανοι οι ορίζοντες,
τα σπίτια ασπρίζαν στην αντικρινή ακτή
που τώρα πια φαντάζει μακρινή
σα μια εικόνα μαγική πίσω απ' τα σύννεφα...

Χορτάρια αφρόντιστα, ξερά κλαδιά
εκεί που ευωδιάζαν νυχτολούλουδα,
από τις γλάστρες που στολίζαν την αυλή
μονάχα έμεινε το χώμα...

Εκεί που αναζητούσαμε δροσιά
μόνα τους έμειναν τα δέντρα,
εκεί που βρίσκαμε ζεστό ψωμί
έμειναν μόνοι οι φούρνοι,

εκεί που ολονυχτίς μεθούσαμε
μονάχη έμειν' η ταβέρνα,
εκεί που μας ξυπνούσε η γειτονιά
μόνα τους έμειναν τα σπίτια,

εκεί που σβήναμε τη δίψα τ' απογεύματα
έμεινε μόνη η βρύση,
εκεί που ανυποψίαστοι γελούσαμε
έμεινε μόνη η θλίψη...

Αύγουστος 2010

Πόλη φαντασμάτων

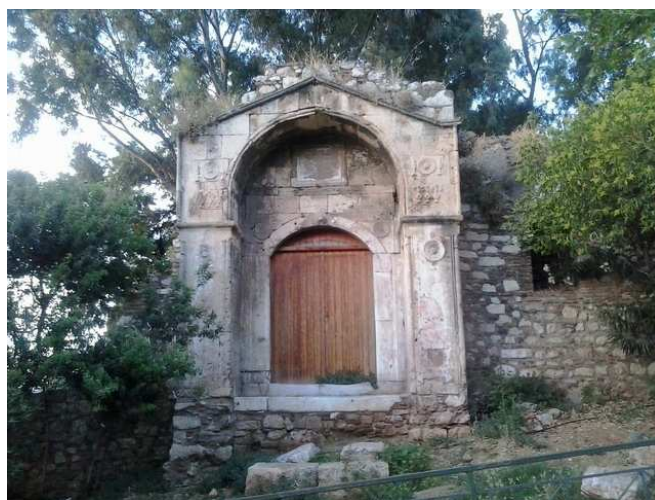
Τις νύχτες που περιπλανιέσαι
μες στα στενά που ήξερες της πόλης
ποτέ μην αναρωτηθείς
οι δρόμοι αυτοί οι άγριοι, οι σκοτεινοί
πού θα σε βγάλουν:
δε βγάζουν πουθενά!

Τα μέρη που έζησες γίναν αδιάβατα.
Στα σπίτια που ερήμωσαν
μένουν φαντάσματα,
στους άδειους δρόμους περπατούν σκιές
που σέρνουνε τα θλιβερά τους βήματα
μέσα σ' αυτά που κάποτε λεγόταν γειτονιές...

Η πόλη που αγάπησες
δεν είναι πια εδώ!
Χιλιάδες χρόνια αντιστάθηκε
μα στέρεψ' από ήρωες κι απόκαμε.
Κι αμέτρητες ανοίξανε κερκόπορτες
(πώς δεν τις βλέπαμε;)
κι από στεριά και θάλασσα
οι βάρβαροι διαβήκανε στο τέλος...

Όσο για σένα, πεισματάρη νοσταλγέ
πάψε να κλαις και να αγανακτείς
και μάταια μην τους ψάχνεις:
φευγάτοι οι Εφιάλτες είν' από καιρό!
Δεν πρόσεξες πως λείπουνε
οι θησαυροί της πόλης;

Αύγουστος 2010

Ευτελούς αξίας...

Σα μπεις στο σπίτι
μην ψάξεις άδικα μες στα συρτάρια,
μην κάνεις άνω-κάτω τις ντουλάπες,
μη χάσεις χρόνο στα πατάρια.
Ό,τι πολύτιμο το έχουν πάρει.

Κάτι ευτελούς αξίας μόνο που υπήρχε
το έθαψαν προχθές...

Αύγουστος 2010

Θετική σκέψη

Τα μάτια αν ανοίξεις το πρωί
κι απ' το παράθυρο αντικρίσεις
του δρόμου τα σκουπίδια,
πες «ευχαριστώ!».
Κοίταξε πέρα στο βουνό
που η νέα αυγή ροδίζει...

Αν στο τραπέζι βρεις για πρωινό
λίγο μπαγιάτικο ψωμί,
πες «ευχαριστώ!».
Κόψτο στη μέση
και μοιράσου το
μ' εμένα που δεν έχω...

Άμα του κόσμου οι δυνατοί
σε αδικούνε,
πες «ευχαριστώ!».
Τώρα που έμαθες
κάν' τη ζωή σου
ένα μάθημα δικαιοσύνης...

Αν ψάχνοντας γι' αγάπη
βρεις περιφρόνηση,
πες «ευχαριστώ!».
Κι αγάπη δώσε εσύ
εκεί που ανοίγουν οι ψυχές
να τη δεχτούνε...

Άμα στο τέλος μέρας δύσκολης
με λίγη ποίηση καλή
θέλεις να ξαποστάσεις,
όμως σου λάχει ποίημα άτεχνο
γεμάτο ανόητες συμβουλές και νουθεσίες,
πες «ευχαριστώ!».
Ξύπνα το γείτονα
και με ευγένεια πολλή
γι' απόψε μόνο ζήτα του
τον τόμο τον εξαίσιο του Καβάφη!

Αύγουστος 2010

Υπέρβαση του Εγώ

Αυτός ο στυλογράφος ο ακριβός
ήταν δικός μου:
κοίτα στο πλάι το μονόγραμμα!

Αυτό το σπίτι το ψηλό
σε μένα ανήκει:
μες στο συρτάρι είναι τα συμβόλαια!

Αυτό το ποίημα το εξαίσιο
εγώ το έγραψα:
πρόσεξε τ' όνομά μου στο εξώφυλλο!

Αυτό το πλήθος το τεράστιο
για μένα ζητωκραύγαζε:
σώπα και άκουσε στο δίσκο τα συνθήματα!

Αυτή τη δωρεά τη γενναιόδωρη
εγώ την είχα κάνει:
για δεξ στην πινακίδα τα χρυσά τα γράμματα!

Αυτοί που κλαιν με σπαραγμό
για μένα κλαίνε:
διάβασε τ' όνομά μου χαραγμένο στο σταυρό!

... Όμως «εγώ» δεν είμαι πια Εγώ:
Είμαι «εσύ», είμαι «εμείς»,
είμ' ό,τι πέρασε και ό,τι θάρθει,
το χθες μαζί και τ' αύριο,
το εδώ και το εκεί αγκαλιασμένα στο παντού,
ψυχή του Σύμπαντος και όλων των Συμπάντων!

Τώρα πια λεύτερος,
καμία αιτιότητα κρυφή να μη με σκιάζει...

Αύγουστος 2010

Φωτισμένος

Μη ρωτηθείς ποτέ οι δρόμοι αυτοί πού οδηγούν,
απλά περπάτα τους!
Ίσως να βγάζουν πάλι εκεί που κάποτε ξεκίνησες.
Μα ο ίδιος πια δε θα 'σαι...

Σεπτέμβριος 2010

Ευγνωμοσύνη...

Κι εκεί που λέγαμ' η ζωή μας στέρεψε,
κι εκεί που ο ήλιος στέγνωσε
τις δύο τελευταίες μας σταγόνες,
ανάμεσα στις φυλλωσιές
μες στο στενό δρομάκι
μοναχική ξεπρόβαλε μια κρήνη.
Κι ως ξεδιψάσαμε
για μια στιγμή μονάχα κοιταχτήκαμε.
Κι απρόθυμα πάλι κινήσαμε
ψελλίζοντας, «ε και;»...

Σεπτέμβριος 2010

Εντός των τειχών

Κοιτούσα πέρα απ' το πέλαγο
θαρρώντας πως οι οχτροί
θα έρχονταν από μακριά.
Μα ήταν μες στο ίδιο μου το περιβόλι...

Σεπτέμβριος 2010

Χαμένες Πατρίδες...

Χαμένες όλες οι πατρίδες σου, παππού!

Αυτή με βιάση που άφησες
κυνηγημένος σαν τ' αγρίμι
μες από άβατα βουνά διαβαίνοντας,
μέρες συντηρημένος
μ' αυτά που έλεγες με τίποτα
δεν τρώγονται ωμά, όποια η πείνα,
με τη φρικτή ανάμνηση νωπή
πατέρα κι αδελφής σφαγμένων
απ' τα χέρια πρώην αδελφών,
με μόνη ελπίδα σωτηρίας
την Ελλάδα που σε πρόδωσε
(κι ας λες οι ξένοι που μας έβαλαν
και μόνους μας αφήκαν
πως ήταν οι εχθροί!)...

Χαμένη είν' κι αυτή
εδώ που ήρθες κάποτε
γυρεύοντας μια νέα ζωή,
απ' το πηγάδι πίνοντας
το πρώτο σου γλυφό νερό
που σου 'δειξαν με περιφρόνηση,
αποξηραίνοντας βάλτους ατέλειωτους
να κάνεις λίγη γη να μείνεις,
να καλλιεργήσεις...
Κι ως άρχισ' η ζωή τριγύρω σου
δειλά ν' ανθίζει πάλι,
τα χώματά σου πάτησαν
καινούργιοι εχθροί,
πήραν το βιος που μόχθησες
να θρέψουν άσπλαχνους ξένους στρατούς
και σ' άβατα βουνά ξανά σε στείλαν...

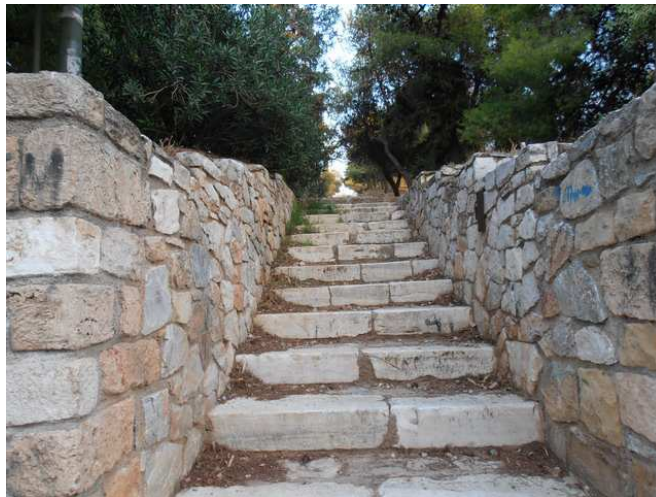
Και σαν κι αυτοί νικήθηκαν
καταμεσής στο δρόμο βρέθηκες
σε διασταυρούμενα πυρά
αδελφοκτόνας μάχης,
ενός πολέμου ίσαμε σήμερα
που ωραία και καλά κρατεί
και τρώει τα παιδιά μας.
Αφού η Ελλάδα γι' άλλη μια φορά
παππού σε πρόδωσε
(κι από τον τάφο ας λες εσύ
οι ξένοι που ζητούν τα δανεικά
πάντα οι εχθροί πως είναι)...

Απρίλιος 2011

Κατεβαίνοντας...

Μην κατεβείς τη σκάλα βιαστικά!
Κάθε σκαλί δεν είναι ίδιο μ' όλα τ' άλλα,
δεν είν' η ίδια πέτρα, το ίδιο μάρμαρο
ίσως ούτε βαλμένο απ' τον ίδιο εργάτη.
Μπορεί κι από αλλού να 'ναι φερμένο...
Κάθε σκαλί είναι μια ιστορία που δε σου 'μαθαν.
Στάσου για λίγο κι αφουγκράσου την
μήπως υπάρχει κάτι και για σένα.
Και το κατέβασμα μιας ταπεινής,
μιας περιφρονημένης σκάλας
δίχως περίσκεψη που την πατούν
χιλιάδες πόδια ανυποψίαστα,
που την κοιτούν αδιάφορα
χιλιάδες μάτια νεκρωμένων συνειδήσεων
- ποιος ξέρει; - ίσως είν' γι' αυτούς
που δίχως έπαρση κοιτάζουν τα σκαλιά
ένα πολύτιμο ταξίδι αυτογνωσίας!

Απρίλιος 2011

Αποχαιρετώντας τα περιστέρια...

Για λίγο στάθηκαν τα περιστέρια
στα κεραμίδια της σκεπής,
θαρρείς για μια στερνή ματιά
πως όλα ήτανε σε τάξη
πριν να πετάξουν σ' άγνωστους
ορίζοντες του απείρου...

Δίχως πολλή ελπίδα πάσχισα
να διαπραγματευτώ
λίγα λεπτά παράτασης παραμονής,
μία μικρή αναβολή στο αμετάστρεπτο
ίσαμε ν' απαθανάτισω τη στιγμή,
δύο λέξεις τελευταίες να ψελλίσω
να ταξιδέψουνε μ' αυτά
σα μήνυμα απεγνωσμένου ικέτη
στο Σύμπαν που αδηφάγο θα με καρτερά...

Όμως μια εικόνα να κρατήσω μόνο πρόλαβα
κι αυτή θολή, αβέβαιη...
Όπως θολά κι αβέβαια
είν' όλα τα «γιατί» που δε θ' απαντηθούν
μέχρι ν' απαντηθούμε πάλι με τα περιστέρια
σε μια σκεπή του ουρανού,
σ' ορίζοντες του απείρου...

Απρίλιος 2011

Αθέατα σύννεφα...

Τρελοί κι ανυποψίαστοι
διαβήκαμε τους δρόμους του καιρού
έφιπποι στις αθανασίας τ' αλαζονικό μας
το αυτονόητο,
με έπαρση πολλή κατάματα
τον ήλιο ατενίζοντας
μες στο γαλάζιο, άνεφο ουρανό...

Πώς δεν τα είδαμε που έρχονταν τα σύννεφα;
Πώς δεν ακούσαμε τον κεραυνό από μακριά;
Πώς δε μυρίσαμε στο χώμα τη βροχή;

Τώρα μένω πια μάταια ν' αναζητώ
τ' αυτάρεσκα χαμόγελα
της σίγουρής μου αυθάδειας,
τον κόσμο εκείνο το «μηδαμινό»
που έλεγαν μου ανήκε,
την πόρτα πάντα πρόθυμα
χωρίς να με ρωτά
ν' ανοίγει σαν γυρνώ,
τις μυρωδιές απ' το φαΐ
ποτέ που δεν ετοίμασα...

Όμως, σα δείτε τα παιδιά
μην τους χαλάτε τ' όνειρο,
της αυταπάτης το άλογο
μην τ' αγριεύετε
τόσο ωραίο που μοιάζει το ταξίδι!
Τρελά κι ανυποψίαστα
αφήστε να διαβαίνουνε
τους δρόμους του καιρού
μες στα δικά τους τ' αλαζονικά
τα «αυτονόητα».

Όσπου να δουν τα σύννεφα,
ν' ακούσουν τη βροντή,
την πρώτη να μυρίσουν τη βροχή
κάποια στιγμή στο χώμα...

Απρίλιος 2011

Τηλεφωνητής...

Σε πήρα πάλι σήμερα μα δεν το σήκωνες.
Ήθελα να μιλήσω λίγο,
ίσως να 'ρθω για λίγες μέρες να σε δω
έτσι, να ξεχαστώ, να καταφύγω
να φάω λίγο μαγειρευτό φαΐ...
Μα τη φωνή σου ακούω πια μόνο στον τηλεφωνητή.
Γι' αυτό αποφάσισα - κι ας μην το συνηθίζω -
να σου απαντήσω σήμερα μ' αυτόν.

Ήθελα να σου πω για τη δουλειά.
Όλα αβέβαια, κάποιους τους διώξαν ήδη.
Εγώ είμαι πιο παλιός, ίσως να τη γλιτώσω...
Είναι και η Μαρία...
Της κόστισε πολύ που δεν το κάναμε
εκείνο το ταξίδι, μα χρωστούσα.
Ακούει και τους άλλους που καλοπερνούν...
Πώς τα βολεύουν; Νιώθω σαν άχρηστος
(ξέρω, «οι περιστάσεις» θα μου πεις εσύ
«όμως δε χάνεται η αξία!»).
Κι άμα με διώξουνε;
Μέχρι που σκέφτηκα πως, αν συμβεί...
Μα είναι τα παιδιά, τι φταιν εκείνα;

Το βράδυ πάλι ο ύπνος μου ανήσυχος.
Λέει ο γιατρός πως έχω πίεση, να προσέχω!
Να προσέχω...
Μεγάλη απώλεια για το Σύμπαν, όσο να πεις.
Έτσι που λέω καμιά φορά...
Και θα τους μείνει κι η ασφάλεια,
να πάψει να γκρινιάζει κι η Μαρία!

Ξέρω, θα λες πάλι σε ψυχοπλάκωσα.
Μα αλλού δεν έχω να τα πω...
Α, χθες σου έβαλα την άλλη τη φωτογραφία
εκείνη που τραβήξαμε στον κήπο, με το μπλε το φόρεμα
(η άλλη στη βεράντα δε μου άρεσε).
Ήρθε κι ένας τεχνίτης και χαράξαμε τα γράμματα.
Άντε, δυο χρόνια σου τα έκρυψα:
του είπα «ετών ογδόντα».

Απρίλιος 2011

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

Θαλασσογραφία 1

Ατένιζαν αγέρωχα το πέλαγος
με βλήματα αρμονικά συνταιριασμένα
σαν σε κοινά - έστω κι ανέφικτα -
οράματα να στόχευαν.

Άνθρωποι σίγουρα δε θα 'ταν.
Ίσως πουλιά...

(Δημοσιευμένο στο Αιχμη.gr, Ιούλιος 2014)

Θαλασσογραφία 2

Στου ορίζοντα τ' απόκρυφα
χάθηκ' η μέρα του καλοκαιριού
σε πέλαγα προγονικά.

Κι η νύχτα απλώθηκε
με φώτα αχνά και μουσικές απόμακρες
σε αμμουδιές κρυφές,
σε μονοπάτια σκοτεινά κι αγριεμένες θάλασσες,
σε ξέμακρες πορείες κι αγκαλιές βουβές...

Στο πέπλο της τυλίγοντας το αέρινο
όσα δε θα 'πρεπε να τά βρει το ξημέρωμα...

(Δημοσιευμένο στο Αίχμη.gr, Ιούλιος 2014)

Έρωτας - Σίσυφος

Διελκυστίνδα εγωισμών,
πεδίο αλληλοκαταρρίψεων.
«Κεκτημένα» ιδιόχρησης
και άλλες «αυτονόητες» βεβαιότητες.
Μεταλλαγμένες βουλήσεις,
θανατερές προσαρμογές.
Υποκριτικές καταθέσεις
κι επίπλαστες μονοσημαντότητες.
Απελπισμένες αυταπάτες,
αναλώσιμες «διέξοδοι»...

Ζωή αληθινή όσο κι ο μύθος
της αδιαπραγμάτευτης
αθανασίας του έρωτα!

Εξαιρείται ο έρωτας
με καθημερινή επανέκδοση
πιστοποιητικού γεννήσεως
και ανανέωση δικαιώματος ζωής.
Που μάχεται ανησύχαστος
να κατακτήσει γη «κατακτημένη»
και να κερδίσει μάχες που «κερδήθηκαν».
Σα Σίσυφος σ' ατέλειωτη ανηφόρα
που της γοητείας το βράχο κουβαλά!

Γιατί, ο έρωσ δε χωρά σε αυτονόητα
δεν υποτάσσεται σε κεκτημένα
και - γενικώς - δε χορηγεί εισιτήρια διαρκείας...

(Από άρθρο δημοσιευμένο στο Aichmi.gr, Σεπτέμβριος 2015)

Δόξης εγκώμιον

Για δες, κόσμος μαζεύτηκε έξω απ' το παλάτι!
Στρατιώτες με πολύχρωμες στολές
και μουσικές πολλές
κι ο βασιλιάς ντυμένος στο μετάξι
και οι κυρίες της Αυλής
μες στα φανταχτερά τους τα φορέματα...
Άκου το πλήθος που επευφημεί
το δοξασμένο άρχοντα
που νικητής εγύρισε από τη μάχη!

Μα ξάφνου σβήνουν τα κεριά.
Σκοτάδι πέφτει στη σκηνή
κι οι θεατές σιγά-σιγά την αίθουσα αδειάζουν.
Χάρτινο ήτανε το σκηνικό
ζωγραφισμένο το παλάτι
κι ο βασιλιάς ένας φτωχός και μέτριος θεατρίνος.
Ψεύτικα τα μετάξια του
ψεύτικες κι οι πολύχρωμες στολές και τα φορέματα.
Από ορχήστρα ταπεινή η μουσική
μα και το πλήθος που εζητωκραύγαζε
ήταν κι αυτό μια χορωδία...

Μάταιες οι εφήμερες οι δόξεις κι οι τιμές!
Κρατούνε λίγο σαν το φως απ' τα κεριά
και χάνονται στο φύσημα του αέρα.
Σα μια καντέντσα ορχήστρας σ' ένα έργο τραγικό
και σαν απόηχος φωνών στο τέλος μελοδράματος,
όταν θα φεύγουνε κι οι τελευταίοι θεατές
και τα χειροκροτήματα θα έχουνε πια σβήσει...

(Δημοσιευμένο στο Aixmi.gr, Δεκέμβριος 2015)

